

1

Het was onbegrijpelijk. De vrouw zat op haar stoel en dronk van haar zoveelste glas thee. Haar gezicht stond kalm en sereen terwijl ze het hoge glas naar haar lippen bracht en een slok nam. Zo nu en dan keek ze om zich heen en glimlachte, ogenschijnlijk tevreden met de wereld. Feri kon haar elegante gebaren en maniertjes inmiddels nauwelijks meer verdragen. De vrouw zat al vrijwel de hele dag op dit terras thee te drinken en maakte ook nu het langzaam donker begon te worden geen enkele aanstalten te vertrekken.

Hoe verder de zon naar de horizon zakte, hoe meer Feri haar geduld begon te verliezen. Het was duidelijk dat de vrouw ergens op wachtte, maar waarom moest dat zo lang duren?

Feri zuchtte, liet haar kijker zakken en stapte terug van de rand van het dak. In elk geval had ze de perfecte plek gevonden voor deze observatie, op het dak van een oud herenhuis van vier verdiepingen met een aantal brede, gemetselde schoorstenen, die vlak bij elkaar stonden en met hun schaduw enige bescherming boden tegen de warme lenteson. Het dak was bovendien hoog genoeg om te kunnen profiteren van de lichte zeebries, die de ergste hitte verdreef, en bood een perfect uitzicht op het plein beneden, waar de vrouw aan haar thee zat.

Ondanks de bries was het warm genoeg om overvloedig te zweeten. Feri deed nog een paar stappen terug zodat ze in de schaduw van de schoorstenen kwam te staan, waar het merkbaar koeler was.

Ze zette de zware kijker tegen een schoorsteen en nam even de tijd om de pijnlijke spieren in haar rug te strekken.

‘Je begint oud te worden,’ zei Abbe, die bij haar kwam staan in de nauwe ruimte tussen de schoorstenen. ‘We staan hier pas de hele dag.’

Ze glimlachte om de spot in zijn stem. Een rode blos van de zon bedekte zijn sproeten en zijn haar hing in vochtige slierten over zijn schouders. Ze rook zijn zweet, over de zure geur van zijn kauwtak heen.

‘Je ziet er zelf niet heel veel beter uit,’ zei ze. ‘Maar wees blij dat het weer zo goed is geweest de afgelopen dagen. We hebben slechtere observaties meegemaakt, toch?’

‘Geef mij maar regen,’ antwoordde hij. ‘Maar ik kwam zeggen dat we je echt niet nodig hebben hier. Alweer. Serieus, wat doe je hier nog? Ik zou bijna gaan denken dat je me niet vertrouwde.’

Feri schudde het hoofd. Als ze iemand vertrouwde om een klus als deze perfect uit te voeren, was het Abbe. In al die jaren dat ze samenwerkten had hij haar nooit teleurgesteld. Normaal gesproken zou ze hem zijn gang hebben laten gaan. Maar ze had al de hele dag het gevoel dat er iets mis was. Hoe langer die vrouw daar op het plein zat en niets deed dan theedrinken, hoe sterker dat gevoel werd, en ze wilde in de buurt zijn als er iets gebeurde. Maar ze wist dat ze daar bij Abbe niet mee aan hoefde te komen – hij zou alleen maar minachtend zuchten en opmerken dat hij die voorgevoelens van haar inmiddels wel kende.

‘Het wordt zo donker,’ zei ze om van onderwerp te veranderen. ‘Ze is duidelijk iets van plan. En dat...’

‘De kinderen zijn prima in staat om haar in de gaten te houden,’ onderbrak hij haar. ‘Zoals je heel goed weet. Laat mij nou mijn werk doen, dan kun jij het jouwe doen.’

Zijn toon was redelijk, toch haalde ze haar schouders op. ‘Ik ben hier nu toch. Als er vanavond niets gebeurt, laat ik het verder aan jou over.’

Ze pakte de kijker weer op en stapte naar de rand van het dak, waarbij een steek van pijn door haar armen schoot. De kijker was een relatief nieuwe uitvinding. Hij was zwaar en moeilijk hanteerbaar, maar hij maakte haar werk zoveel makkelijker. Ze draaide aan de instelring zodat ze het grootste deel van het plein kon overzien en liet de kijker langzaam van links naar rechts gaan.

Het was druk. Dit was het hart van Fennick, een wijk waar veel arbeiders woonden die in de dokken bij de rivier en in de haven aan de baai werkten. De dagloners waren juist teruggekeerd van hun werk en gebruikten het laatste beetje daglicht om nog wat ontspanning te zoeken in de bars en koffiehuisen langs het plein. Ze kon de drank en de opwekkende middelen horen in het gelach en opgelaten geschreeuw dat oprees van het plein.

Maar hoe druk het ook was, het kostte haar geen moeite de leden van het lokale syndicaat te herkennen die op strategische plekken stonden opgesteld. Het was iets in hun houding, de zelfverzekerdheid en arrogantie van hun gebaren, alsof alles hier hun toebehoorde. Ze draaide aan de kijker en haalde een van hen dichterbij om zijn gezicht te bekijken. Bruine huid, groene ogen, een onopvallend gezicht dat niemand een tweede blik waardig zou keuren. Hij stond nonchalant tegen een muur geleund aan de rand van het plein en keek voortdurend om zich heen, terwijl zijn handen afwezig op zijn bovenbeen trommelden.

‘Ze lijken me erg nerveus, de jongens van de Fennick-arras,’ zei ze zonder op te kijken. ‘Dat is niet hun aard. Denk je dat ze weten dat we hier zijn?’

‘Nee,’ antwoordde Abbe en kwam achter haar staan om ook naar beneden te kijken. ‘Het is merkwaardig dat ze hier nu zijn, zo zichtbaar. Maar ze zijn niet het enige syndicaat in deze wijk. Spanningen zijn er altijd, zeker nu de Militia hier zo dominant aanwezig is.’

Feri liet haar kijker weer over het plein glijden, tot ze een groepje van vier Felswégan vond die langzaam over het plein liepen en uitdagend om zich heen keken. Ze hoorden niet thuis in deze wijk,

en met hun witte gezichten met de donkere clantatoeages vielen ze nogal uit de toon. Waar ze liepen week de menigte zwijsend uiteen, om zich weer te sluiten als ze voorbij waren.

‘Wat doen zij hier?’ mompelde Feri.

‘Ze willen zich laten zien,’ zei Abbe. ‘En een beetje provoceren, denk ik. Ze hebben veel sympathisanten hier in de wijk en ze willen laten zien dat ze overal durven te komen, ondanks het feit dat de Militia jacht op hen maakt.’

Ze volgde de Felswégan even en verbaasde zich over de arrogante zelfverzekerdheid waarmee ze zich voortbewogen. Een aantal van hen droeg zichtbare sporen van geweld; blauwe ogen en gezwollen lippen. Daarna zocht ze weer naar de vrouw voor wie ze hier waren. Ze zat aan een tafeltje op het terras van een theehuis in het midden van het plein, een houten schuur gebouwd op de stenen fundamente van de toren die er ooit had gestaan. Er stonden wat bomen omheen die voor de nodige schaduw zorgden. Het was een populaire zaak, en niet alleen vanwege de goedkope drank – de uitbater verkocht zijn beste klanten bepaalde illegale stimulerende middelen die nergens anders te krijgen waren.

De zon zakte langzaam achter de huizen en het licht verdween van het plein tot alles grijs en eendimensionaal begon te worden. De uitbater was uit zijn houten schuur tevoorschijn gekomen en had een aantal lampen ontstoken die hij aan de onderste takken van de bomen ophing. Ze gloeiden met het warme roodgele licht van goedkope olielampen en wierpen onscherpe schaduwen tussen de bomen. In de drukte van het terras was de vrouw duidelijk herkenbaar, met haar bleke huid en lange blonde haar, een combinatie die uiterst zeldzaam was hier op Fels. Feri keek vol verbijstering toe hoe er een volgend glas thee voor haar werd neergezet.

‘Waarom blijft dat wijf daar gewoon zitten?’ vroeg ze hardop en ze wist dat ze de frustratie niet uit haar stem had weten te houden. ‘Op wie zit ze te wachten? En hoezo hoeft ze niet te pissen na al die thee?’

‘Of op wat,’ zei Abbe. ‘De zon is bijna onder en wat ze ook van plan is, dat lijkt me een juist moment. Het is een arme wijk en de verlichting is hier niet goed. Genoeg mogelijkheid om ongezien te handelen.’

‘Ze is toch niet van plan om de handel hier op het plein over te dragen?’

‘Waarom niet? Ze is veilig in de menigte. Er is Militia in de buurt als iemand haar bedreigt, ze hoeft maar te schreeuwen. Ze heeft haar kar tussen vergelijkbare karren gezet. Het wordt donker, iemand benadert haar, de kar wordt meegenomen, niemand die het ziet. Onder normale omstandigheden de perfecte situatie voor de overdracht van gestolen waar. Zij kan onmogelijk weten dat jij in staat bent te voelen wat ze vervoert.’

De vrouw had haar paard-en-wagen aan de rand van het plein gestald, waar iemand een paar bakken water in het onkruid langs de huizen had gezet en voor een paar koperen sou op de paard-en-wagens paste. De kar van de vrouw was onopvallend, maar makkelijk herkenbaar aan het bruine zeildoek dat de lading bedekte en met dun, wit touw was vastgeknoopt.

Als ze zich concentreerde kon Feri de lading voelen, een heldere sensatie in haar geest, als de lichtflitsen die ze zag als ze met dichtgeknepen ogen naar de zon keek. Alleen biowaar gaf haar dit gevoel, en aan de intensiteit te merken moest het een behoorlijke hoeveelheid zijn. Een kar vol gesmokkelde biowaar – ze durfde niet eens te raden naar de waarde die het op de zwarte markt vertegenwoordigde.

‘We hadden haar moeten pakken toen we de kans hadden,’ zei ze. ‘Zoals jij voorstelde. Gewoon ergens in een steeg. Grijpen en wegwezen, zoals vroeger.’

‘Ach, het was de moeite waard om haar te volgen en te zien waar ze het spul zou afleveren,’ merkte Abbe op. ‘Als we het smokkelnetwerk binnen weten te dringen, is de buit zoveel groter dan een enkele kar. En het risico van een grijpen-en-wegwezen is veel te groot vandaag de dag.’

Het geluid van de menigte veranderde in een boos en onrustig gemompel. Feri stelde haar kijker bij en zag na even zoeken de bron van onrust: een patrouille Militia die aan de overkant van het plein uit Fenagelstraat kwam, in volledige wapenrusting met speer in de hand en zwart-groene wapenrokken over hun maliën. Ze marcheerden kalm over het plein, zonder op de boze menigte te letten die om hen heen bewoog als een rivier rond een rots. Ze volgde hen totdat ze de overkant van het plein bereikten en stapte daarna weer naar achteren. Voorzichtig legde ze de kijker aan haar voeten zodat ze haar pijnlijke armen kon masseren.

‘Die hebben lef om zich hier te vertonen,’ zei Abbe, die de kijker had opgepakt. ‘Er wordt hier al dagen gevochten. En vannacht is er nog een patrouille overvallen, in elkaar geslagen en in de rivier ge-gooid.’

‘De stamheer laat zich niet zo makkelijk bang maken,’ zei Feri. ‘Het is een vechtersbaas, oud als hij is.’

‘Dan kan hij zich opmaken voor een lang gevecht. De mensen hier zijn het zat zich te laten uitbuiten, net als de Felswégan in de haven.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Arbeiders in deze stad komen voortdurend in opstand. Waarom zou dit anders zijn?’

‘Als uitgerekend de Midrasji in deze wijk de Militia aanvallen, dan kun je dat wel opmerkelijk noemen. Dat is nog nooit gebeurd.’

Om eerlijk te zijn had Feri niet echt een idee van wat er precies gaande was, omdat ze zich volledig op de vrouw en haar biowaarsmokkel had geconcentreerd. Ze pakte de kijker weer van Abbe af en zocht de mensen van het syndicaat, die ondanks de aanwezigheid van de Militia nog steeds op hun plek stonden.

‘Het bevat me niets,’ zei ze, en ze liet de kijker weer zakken. ‘Ze horen niet zo zichtbaar te zijn. Ik bedoel, iedereen in ons beroep weet wie ze zijn. Hebben ze het ook op die kar voorzien?’

Ze draaide zich naar Abbe. ‘Hoe is onze relatie met hen op dit moment?’

‘Je weet heel goed hoe onze relatie met hen is,’ zei Abbe fronsend. ‘Na wat je hun laatst geflikt hebt. Als ze wisten dat we hier zaten, waren we al dood geweest.’

Feri trok een gezicht. ‘Dat hadden ze aan zichzelf te danken. Het was een kans die ik moeilijk kon laten lopen.’

‘Reken niet op hun begrip. Je hebt ze voor gek gezet en hun eer beschadigd. En zelfs als we die kar te pakken krijgen vandaag, jagen ze ons op tot het einde van de wereld als ze horen dat we een klus hebben gedaan op hun grondgebied zonder toestemming te vragen.’

‘Koop ze dan af. Geld is altijd balsem voor die eer van ze.’

Abbe blies zijn wangen bol en liet luidruchtig de lucht ontsnappen. ‘Met welk geld? We volgen deze vrouw al twintig dagen, minstens, en al die tijd ben jij er persoonlijk bij geweest en is er geen sou binnengekomen. Die fixatie van jou op biowaar begint gevaarlijk te worden.’

‘We hebben nog steeds voorraad in de loods,’ protesteerde Feri, al wist ze dat hij gelijk had. ‘Dat kunnen we verkopen.’

‘Dat spul is nog steeds heet! Minneman staat nooit toe dat we dat vrijgeven.’

‘Goed, goed, wind je niet op,’ zei ze. Abbe wond zich zelden op en het feit dat hij nu zijn stem verhief gaf aan hoezeer het hem dwarszat. ‘Maar als we vandaag die kar te pakken krijgen zijn onze geldzorgen voorbij, zelfs als we alle syndicaten in de stad die een hekel aan ons hebben in één keer afbetalen.’

‘Als we het al kunnen verkopen zonder ervoor aan de galg te komen,’ zei hij, en ze hoorde de spanning nog steeds in zijn stem. ‘De stamheer heeft duidelijk laten blijken dat het spul niet alleen illegaal is, maar ook als een misdaad tegen het volk beschouwd wordt. Dat betekent dat ze ons waarschijnlijk eerst martelen, dan vierendelen en vervolgens de stukken apart ophangen, als ze ons pakken.’

‘Laten we dan vooral niet gepakt worden,’ zei ze.

In de verte klonk het schrille gefluit van een roofvogel die op

jacht was. Het was het geluid van een krief, een stadshavik die bij het vallen van de avond in de stad op jacht ging naar ratten en muizen. Abbe hief zijn hand om haar tot stilte te manen en luisterde ingespannen toen de krief nog tweemaal zijn kreet liet horen, drie hoge, schrille, oplopende tonen.

‘Dat is een teken dat ik niet herken,’ zei Feri toen duidelijk was dat er geen kreten meer kwamen. Ze had het herkend als een van de signalen die Abbe en zijn kinderen gebruikten om onderling nieuws uit te wisselen. ‘Het is een krief, maar wat betekent het? Gevaar? Dat er iemand moet pissen?’

Abbe schudde zijn hoofd en glimlachte niet. ‘Ik heb je nog niet al mijn geheimen geleerd,’ antwoordde hij kortaf. ‘Wat doen we als het donker wordt?’

‘Afwachten,’ zei ze. ‘Tot we weten wat er aan de hand is.’

‘Wat, nadat we twee streng dagen gestoken hebben in deze vrouw zodat we zeker waren dat we op de juiste plek waren als ze de spullen zou overdragen? Twintig dagen! En weet je hoeveel geld we gestoken hebben in het onderzoek?’

‘Ja,’ zei ze en negeerde zijn sarcasme. ‘Alles wat we hebben. Maar zolang we verborgen blijven, is er helemaal niets aan de hand.’

Voor de zoveelste keer zette ze de kijker aan haar oog. Ze kon het gevoel van onrust dat zich nu in haar borst genesteld had niet van zich afschudden. Haar intuïtie, aangescherpt door jarenlange genadeloze opleiding onder de beste mentors van haar syndicaat, vertelde haar dat ze zich moest terugtrekken. Maar ze kon onmogelijk het risico nemen dat deze prooi haar zou ontglippen. Onwillekeurig keek ze weer naar de wagen en ze huiverde toen ze de kracht van de biowaar voelde. Het was duidelijk dat dit alle moeite waard zou zijn die ze in het opsporen en schaduwen van de vrouw hadden gestoken.

Haar blik viel op een man die kwam aanlopen uit de richting van Fenagelstraat. Hij was lang, gekleed in het zwart, zijn gezicht verborgen onder een hoed met brede rand. De gloeiende punt van een

pijp lichtte op terwijl hij langzaam in de richting van het theehuis liep. Hij liep met een nonchalante gratie, alsof hij over de boulevard flaneerde, zorgeloos en geheel en al thuis in zijn omgeving. Zijn gestalte en de manier waarop hij bewoog riepen iets in haar wakker, een gevoel alsof ze hem ergens van moest kennen.

Het geluid van een krief klonk in de verte. En nogmaals, dwingend nu. Blijkbaar had een van de uitkijken iets gezien. Abbe deed een stap naar voren om het plein beter te kunnen zien en vouwde zijn handen aan zijn mond om een antwoord terug te fluiten. De man had inmiddels het terras bereikt en was aan het tafeltje naast dat van de vrouw gaan zitten.

Het geluid van een krief, een derde keer, gevolgd door het geroep van boze stemmen ergens aan de rand van het plein. Er was iets mis. En toen...

Een intense flits in haar geest, sterk en donker. Bruin. Donkerbruin. Sterk, zo sterk... De geur van natte aarde, het gedonder van stenen in een machtige lawine. De smaak van modder, donker en bitter.

Ze deinsde verschrikt terug. ‘Zielrot! Een krafter!’ Ze had moeite haar stem in bedwang te houden.

Abbe draaide zich verschrikt naar haar toe. ‘Wat, hier? Nu? Deze hele wijk stikt van de Militia en Regulators. Hoe dichtbij?’

Het gevoel was even snel verdwenen als het was opgekomen en ze was er zo door verrast dat ze niet had kunnen vaststellen waar het vandaan kwam, behalve dat het vlakbij was.

‘Hoe moet ik dat weten? In de buurt. Ergens op het plein.’

Ze liet de kijker willekeurig over het plein zwerven, bekeek gezichten, probeerde in te schatten wie van de vele aanwezigen de krafter zou kunnen zijn, al wist ze dat het talent van buitenaf niet te herkennen was.

Toen trof het gevoel haar weer, sterker dit keer, een sensatie in haar geest als een hete spijker die dwars door haar hoofd gestoken werd.

Ze schudde haar hoofd om het gevoel te verdrijven en richtte haar blik weer op de man, zag dat hij naar boven keek alsof hij wist dat ze daar zat. Zijn gezicht was deels gehuld in schaduw, maar ze zag een oudere man wiens gezicht de sporen droeg van een hard leven, littekens op zijn voorhoofd en een neus die opvallend scheef stond, het gevolg van een oude breuk. Er ging een schok door haar heen. Het gevoel van herkenning werd sterker, dwingend bijna.

Hij stond op en keek weer omhoog, recht in de kijker. Hij knipogde, glimlachte en tikte een nonchalante groet met zijn wijsvinger tegen de rand van zijn hoed.

Onwillekeurig deed ze een stap terug, hoewel hij onmogelijk kon weten dat ze naar hem stond te kijken.

Daar! De kraft bloeide in hem op, duidelijk herkenbaar nu, intens, overweldigend.

Zacht bruin licht begon hem te omhullen als rook, tot hij bijna aan het zicht onttrokken was. Ze voelde de kraft in golven van hem af komen terwijl hij de kracht uit de aarde trok en in zich liet stromen.

‘Zielrot!’ zei ze hardop.

Ze liet de kijker zakken en stapte struikelend tussen de schoorstenen door terwijl ze Abbe met zich meetrok naar de andere kant van het dak.

‘We moeten hier weg, en snel ook.’

‘Wat...’ begon Abbe toen het voorste deel van het gebouw waar ze net nog hadden gestaan uit elkaar spatte, waarbij een regen van steenbrokken en hout hen als een hagelbui in het gezicht sloeg. Hoge zuilen aarde en steen schoten omhoog boven de dakrand uit, voegden zich daarna samen tot een tornado van puin die zich een weg door het gebouw begon te vreten.

Het dak begon onder hun voeten in te zakken toen ze struikelend naar de achterkant van het gebouw renden en zonder aarzelen over de smalle steeg ver beneden hen sprongen. Terwijl ze hard landden op een dak een verdieping lager, stortte het gebouw ach-

ter hen in met een donderend geraas en werden ze overspoeld door een dichte stofwolk. Ze vonden hun weg naar beneden via een luik in het dak dat toegang gaf tot een trappenhuis dat uitkwam op de voordeur. De straat was nog vol stof en hoestend begaven ze zich naar een steeg waar ademen weer draaglijk werd. Het lawaai was inmiddels opgehouden en in de stilte die ervoor in de plaats kwam hoorden ze het puin knarsen onder hun laarzen.

Abbe vouwde zijn handen rond zijn mond en floot een serie signalen, zo snel dat Feri het niet kon volgen. Na een korte pauze kwam er antwoord vanuit verschillende richtingen en hij luisterde gespannen, zijn hoofd schuin in concentratie. Het was als een vreemde taal, even complex en rijk als elke andere taal die ze kende, en Feri wist dat ze er nooit in zou slagen hem vloeiend te leren. Abbe was ermee opgegroeid – voor hem was het een tweede moedertaal.

‘Het doelwit is vernietigd,’ zei hij uiteindelijk, nadat het fluiten was opgehouden. ‘En de prooi ook.’

Dat betekende dat zowel de kar als de vrouw getroffen was.

‘Zielrot!’ Feri veegde met haar mouw het bloed weg dat in haar ogen begon te lopen. ‘Dat moet ik zien.’

‘Je bent gek!’ Ook bij Abbe liep het bloed over zijn gezicht uit de talloze wondjes die het steengruis had veroorzaakt, maar hij was zo opgewonden dat hij het negeerde. ‘Je hebt gezien wat er gebeurd is, toch? Dat was op ons gericht, toch? Wat heb je nu weer uitgehaald? Had ik je niet gewaarschuwd voor die driften van je?’

‘Je windt je op, Abbe,’ antwoordde ze kalm. ‘Dit is niet een of ander syndicaat dat ik beledigd heb. Die hebben geen krafters in dienst. En zeker niet zo krachtig als deze. Dit is iets heel anders.’

‘Zeg dat wel. Dit moet de eerste keer zijn in ik weet niet hoeveel jaar dat iemand het aandurfde kraft te gebruiken in het openbaar.’ Hij leek eindelijk het bloed op zijn gezicht op te merken en veegde het afwezig weg met zijn hand. ‘Laten we dan maar gaan,’ zei hij. ‘Het zal niet lang duren voor het hier krioelt van de Regulators.’

Ze volgde hem naar het einde van de steeg en terug naar de straat waar ze vandaan kwamen. Het stof was voldoende neergedaald om te kunnen zien dat het gebouw waar ze op hadden gestaan volkomen was verwoest en in zijn ondergang de gebouwen ernaast ernstig had beschadigd. Feri was onder de indruk van de verwoesting die de krafter had aangericht, een vertoon van kracht dat ze niet voor mogelijk had gehouden.

‘Dit was iemand die je kent, toch?’ vroeg Abbe terwijl ze over het puin begonnen te klauteren.

‘Nee!’ Ze aarzelde, aangezien Abbe haar goed genoeg kende om te weten wanneer ze loog. ‘Nou ja, misschien. Hoe kom je daarbij?’

‘Je mompelde wat binnensmonds toen je hem gezien had,’ antwoordde hij. ‘Dat doe je altijd als je iets voor me geheim wilt houden.’

Ze probeerde zich het gezicht van de man weer voor de geest te halen, maar er kwam niets anders bij haar boven dan de zekerheid dat ze hem ergens van kende. Goed kende zelfs.

‘Bah!’ zei ze uiteindelijk en verhoogde haar tempo zodat Abbe zich moest haasten om bij te blijven. ‘Hij kwam me bekend voor. Ik weet het niet. Ik moet erover nadenken.’

Hoe dichterbij ze kwamen, hoe vaker ze gepasseerd werden door mensen die de andere kant op vluchtten, velen van hen gewond. Branden waren uitgebroken waar lampolie vlam had gevat en er stegen dikke kolommen rook uit de puinhopen omhoog. Overall om hen heen klonk het geschreeuw en gekerm van gewonden. Door de dikke rook die in de straten bleef hangen heen kwamen ze uiteindelijk op het plein, waar de verwoesting zo mogelijk nog groter was.

Abbe floot weer en ditmaal kwam er antwoord van dichtbij. Een van Abbes kinderen, een meisje van zes dat Vlees genoemd werd, kwam uit de rook opduiken. Zoals al Abbes kinderen was ze mager door jarenlange ondervoeding voordat hij haar had gevonden en een plaats gegeven in zijn bende. Feri kende haar een beetje –

een weeskind, grofgebekt als een zeeman en met een temperament om bang van te worden.

‘Het is vreselijk daar, Ab,’ zei ze, en vervolgens barstte ze uit in een verscheurend gehoeft. ‘Het hele plein ligt overhoop. Ik was daar niet toen het gebeurde, maar ik zag hoe de kar en de vrouw gepakt werden door dat vliegende puin. Blijf helemaal niets van over.’

Ze draaide zich om en Feri en Abbe volgden haar het plein op, waar ze in de schemering nog net genoeg konden zien om hun weg te vinden tussen de puinhopen door. Het theehuis was verdwenen. Er gaapten enorme kraters in de grond op de plek waar de vrouw had gezeten, en waar de paarden en de kar hadden gestaan bevonden zich nu de rokende puinhopen van ingestorte gebouwen.

‘Laten we gaan, Feri,’ zei Abbe zacht. ‘Er is hier niets dan de dood. We kunnen niets meer doen voor die arme zielen.’

Feri aarzelde. Ze voelde de sporen van kraft op het plein als ijle mistflarden die langzaam vervaagden, maar niets wat op de aanwezigheid van de krafter kon duiden. Er klonk zacht gekerm ergens rechts van haar, waar iemand onder het puin begraven moest liggen. Het hese gehinnik van een paard. Verder weg klonken stemmen van mensen die zich uit hun huizen waagden om te kijken wat er was gebeurd, en het geluid van rennende laarzen. De Militia zou niet lang op zich laten wachten.

Dan een laag gegrom, traag en dreigend, een geluid dat over het plein rolde als de echo van een donderbui.

‘Wat is dat?’ vroeg Abbe.

Feri schudde afwezig haar hoofd, kon haar blik niet losmaken van de verwoesting om haar heen. *Dit is mijn schuld. Maar waarom?* Ze zag het glimlachende gezicht van de krafter weer voor zich, de knipoog, de nonchalante groet. *Waar ken ik hem van?*

‘Een hond? Het stikt hier van de honden.’

‘Dit was geen hond.’

Hij wendde zich tot Vlees, die zich aan hem had vastgeklampt. ‘Ga hoog. Vertel het de rest. Kom pas laag als ik het zeg.’

Ze knikte en rende weg. Abbe keek haar na tot ze in de grijze schemering was verdwenen en draaide zich toen om. Het geluid van paardenhoeven klonk luider.

‘Feri, we moeten hier weg,’ zei hij. ‘Er zullen zo...’

Zijn ogen werden groot toen hij iets zag wat zich achter haar bevond. Ze draaide zich om en zag een gedaante op vier poten met grote sprongen op haar afkomen, de bek met glanzend witte tanden geopend in een dreigende grijns. Het was de grootste wolf die ze ooit had gezien. Even stond ze als aan de grond genageld, voordat haar instinct het overnam en ze zich omdraaide om achter Abbe aan te vluchten.

Ze hadden misschien zestig voet voorsprong, maar het zou niet lang duren voor het dier hen bereikte, en bovendien werden ze gehinderd door het puin en de kraters. Het hijgende gegrom achter hen kwam snel naderbij. Ze dwong zichzelf niet aan de stenen onder haar voeten te denken, aan de kans dat ze zou vallen. Instinctief wist ze dat ze rende voor haar leven.

Ze dacht niet meer aan Abbe. Los van elkaar waren ze wendbaarder. Ze vond haar weg langs de rand van het plein, liep zo hard ze durfde, waarbij ze het geluk had dat het vuur dat her en der hoog oplaaide voor wat licht zorgde. Ze schoot de eerste zijstraat in die ze tegenkwam, terwijl ze aan het gehinnik van paarden en de geschreeuwde bevelen kon afleiden dat de Militia op het plein was aangekomen. Ze rende door de smalle goot in het midden van de straat, die nog droog lag na een lange, hete dag.

Al snel bereikte ze een splitsing en zonder aarzelen sloeg ze links af. Ze had een route van smalle en kronkelige straatjes gekozen waarbij ze meer kans had de wolf lang genoeg voor te blijven en een gelegenheid te vinden ergens naar binnen te gaan zonder te hoeven stoppen. Achter haar echode het gegrom van de wolf en het tikkende geluid van zijn nagels tussen de huizen. Ze kon het zich

nu niet veroorloven haar tempo te verlagen, maar hoewel ze goedgetraind was, wist ze dat ze het tempo dat ze nu aanhield niet heel lang kon volhouden.

Een gok dan maar. Ze sprong over een fonteintje heen dat het centrum vormde van een klein plein en waar al sinds mensenheugenis geen water meer uit kwam. Toen ze neerkwam schoot ze plots naar links, door een smalle boogpoort die toegang gaf tot een hofje omringd door huizen van drie verdiepingen waarvan de gevels begroeid waren met wingerd. Het hofje was nagenoeg donker, het enige licht was afkomstig van een enkele lamp op het pleintje bij de fontein. Maar ze kende het hier, ze was hier niet lang geleden nog geweest.

Onder de poort door en stappen tellen.

Eén. Twee. Drie. En spring!

Ze lanceerde zich tegen de gevel en haakte haar vingers in de stevige stengels van de wingerd. De blaadjes gleden tussen haar vingers door terwijl ze een stukje zakte toen de plant zich aanpaste aan haar gewicht. Ze was klein, maar haar sprongkracht was aanzienlijk, en door haar geringe gewicht droeg de wingerd haar vrij gemakkelijk. Na een moment om haar balans te vinden begon ze zich omhoog te hijsen.

Pijn vlamde in haar kuit toen de wolf er zijn tanden in zette. Instinctief trapte ze met haar andere been hard naar beneden. Haar hak trof de wolf op de snuit en ze voelde de druk van haar kuit verdwijnen. Ze drukte de pijn die als een hete speer door haar onderbeen schoot weg en begon met regelmatige bewegingen naar boven te klimmen, waarbij ze zichzelf dwong niet te gehaast te zijn om de plant niet van de muur te scheuren.

Op het moment dat ze wat begon te ontspannen voelde ze de plant onder zich bewegen. Ze waagde een blik naar beneden en zag dat de wolf tegen de gevel aan was gesprongen en nu langzaam maar zeker naar boven begon te klimmen, zijn klauwen in de muren geslagen. De aanblik was zo bizar dat ze bijna vergat

verder te klimmen. Ze had nog een stuk te gaan en de wingerd kon elk moment losgescheurd worden van de gevel. Vallen was sterven.

Ze worstelde zich wanhopig omhoog en probeerde onderweg de vezelige takken zoveel ze durfde los te trekken van de muur, in de hoop dat deze het gewicht van de wolf niet zouden dragen. Daarna haakte ze haar vingers rond de dakrand en hees zich op het platte dak. Tijd om te rusten nam ze niet. De wond in haar kuit klopte pijnlijk, maar leek haar gewicht te kunnen dragen, en ze begon langzaam hinkend over het dak te lopen. Het was vrijwel volledig donker hierboven, maar het licht van de lantaarns in de straat beneden gaf juist voldoende contrast om niet per ongeluk naar beneden te vallen.

De huizen waren hier dicht op elkaar gebouwd en de meeste straten waren smal genoeg om overheen te springen, maar haar wond bloedde en ze wist niet zeker hoelang ze daar nog toe in staat zou zijn. En een wolf die tegen een gevel op kon klimmen zou zonder problemen over een straat kunnen springen. Ze stond even stil en keek achterom. De wolf gromde en snauwde en Feri wist dat hij bijna boven was. Verderop hoorde ze ook weer het geluid van paardenhoeven en het geschreeuw en gegil dat erop wees dat de Militia opnieuw slaags was geraakt met de lokale bevolking. Het bracht haar op een idee en ze begon weer te hinken.

Hierboven stond ze bloot aan de koude avondwind en het zweet op haar lichaam droogde snel op. Ze rilde. Het zou niet lang duren voor de spieren in haar kuit stijf zouden worden. Ze concentreerde zich op het duister voor haar en gleeed over het dak, terwijl ze met één hand een kleine leren drinkzak van haar gordel plukte. Zonder halt te houden trok ze de stop eruit met haar tanden en nam een flinke slok. Het was verdunde cider waarin ze een kristal wenne had opgelost en het duurde niet lang voordat het effect had. Pijn, kou en haast verdwenen naar de achtergrond en ze bereikte de verhoogde staat van bewustzijn die kenmerkend was voor het

middel. Emoties verdwenen en de wereld werd niets dan koele berekening en logische keuzes.

Ze had zichzelf al zo vaak beloofd het niet meer te gebruiken. Langdurig gebruik bracht bijwerkingen met zich mee die gevaarlijk en vooral onvoorspelbaar waren, en op den duur zou het haar eerder hinderen dan helpen. Maar zoals zo vaak bevond ze zich in een situatie waarbij ze het zich niet kon veroorloven de foute keuze te maken.

Laat het berouw morgen maar komen. Liever leven in berouw dan doodgaan zonder zonde.

Achter haar hoorde ze het geluid van nagels op het dak. Er was iets onrustbarend menselijks aan de manier waarop het beest zich op het dak hees. Ze verhoogde haar snelheid. Even later hing ze aan de rand van het dak en liet ze zich vallen op een gammel balkon twee verdiepingen lager. Ze ving de kracht van de landing op met haar goede been en zette haar val om in een voorwaartse duik door het openstaande raam. Ze rolde over de vloer en kwam overeind, sprintte door een deur die openstond en vond de trap.

Beneden. Een rake trap en de deur vloog open. De straat op. Meer licht hier. Meer geluid. Ze koos weer het midden van de straat en draafde door de open goot. Het trekken van haar been werd erger en ze voelde hoe ze zweette onder haar kleren. De wenne zou haar nog geruime tijd overeind houden, maar als het middel was uitgewerkt zou de terugslag haar toestand waarschijnlijk nog verergeren.

Desondanks genoot ze hiervan. Het was haar zwakke punt mischien, die drang naar gevaar, naar dat gevoel van op het randje balanceren. Ze grijsde.

Het duurde niet lang voor ze achter haar het geluid van nagels op de straatstenen hoorde. *Tik-tik-tik*. Natuurlijk. Een wolf die langs een gevel omhoog kon klimmen liet zich niet tegenhouden door een trap. Het was duidelijk dat ze het beest niet zomaar kwijt zou raken. En zelfs dan was het maar de vraag hoelang het zou du-

ren voordat het haar weer gevonden had. Ze moest het beest vernietigen.

Zo nu en dan klonk er een schreeuw als iemand de wolf zag. Ze lette er niet op. Ze was gefixeerd op het geluid van staal op staal, van geschreeuw en paardenhoeven. Niet ver meer nu. De straat uit en naar links. Ze zette haar vermoeide lichaam aan tot een laatste inspanning. Maar het gegrom achter haar klonk dichterbij dan ze had gedacht. Het klonk triomfantelijk. *Tik-tik-tik-tikketik.*

Haar instinct nam het weer over en ze wierp zich opzij, juist op tijd om de volle kracht van de klauw te ontwijken. Nagels scheurden door haar kleding, sneden door haar leren lichaams pantser en legden haar huid open. De pijn was dof, ver weg. Ze zette haar duik tijdig om in een rol en kwam snel genoeg overeind om de volgende klauw te ontwijken. Weer een sprint. Haar spieren protesteerden, maar de wenne duwde alles ver weg, onder de pijngrens.

Eerst leven, dan berouwen.

Haar doel was niet ver meer. Het gekletter van staal en het geschreeuw klonk een straat verder, misschien twee. Ze sloeg een hoek om en betrad een brede boulevard. Het Bijleveld, dat uitkwam op het plein. Ze was weer terug waar ze was begonnen. Op de boulevard dreef een groep ruiters in maliën en met speren in de hand een menigte in de richting van het plein. Ze droegen het rood-wit van de Regulators, de voornaamste kraftjagers van de stamheer. Het leek erop dat ze geen moment later had moeten komen, want de strijd leek beslecht en de woede van de menigte bekoeld.

Een laatste sprint. Ze zag wijzende vingers naar wat er achter haar kwam. Ruiters draaiden zich om. Ze waren verbaasd, maar goedgetraind, en ze reageerden snel. De eersten van hen hadden hun paarden al de sporen gegeven nog voordat ze bij hen was en reden bijna over haar heen toen ze met getrokken speren de wolf tegemoet reden. Ze hoorde de impact en even later het gehuil van de wolf terwijl ze zonder om te kijken langs de menigte rende en de eerste de beste open deur in dook die ze tegenkwam.